Aventurile submarinului DOX

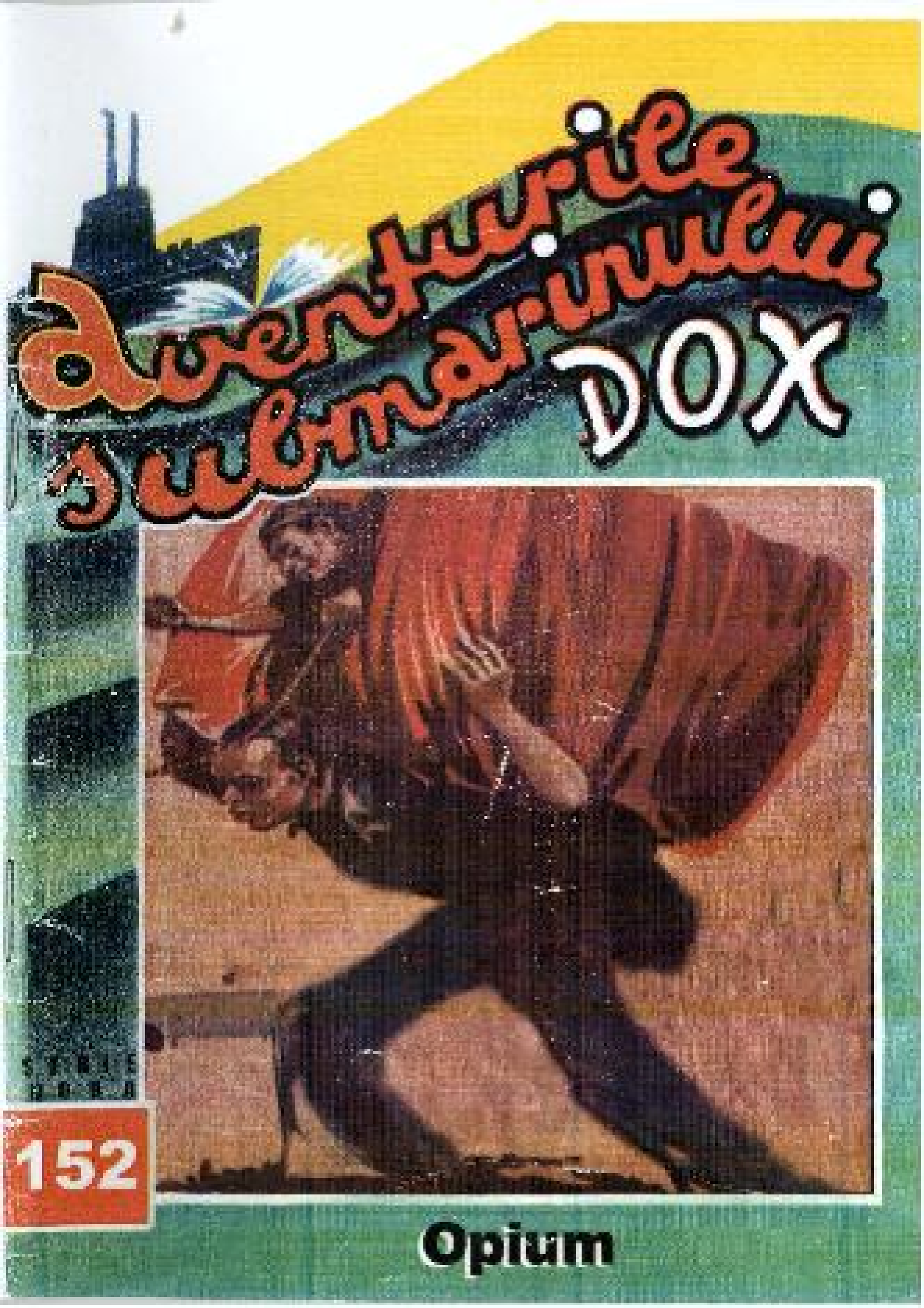

152

Opium

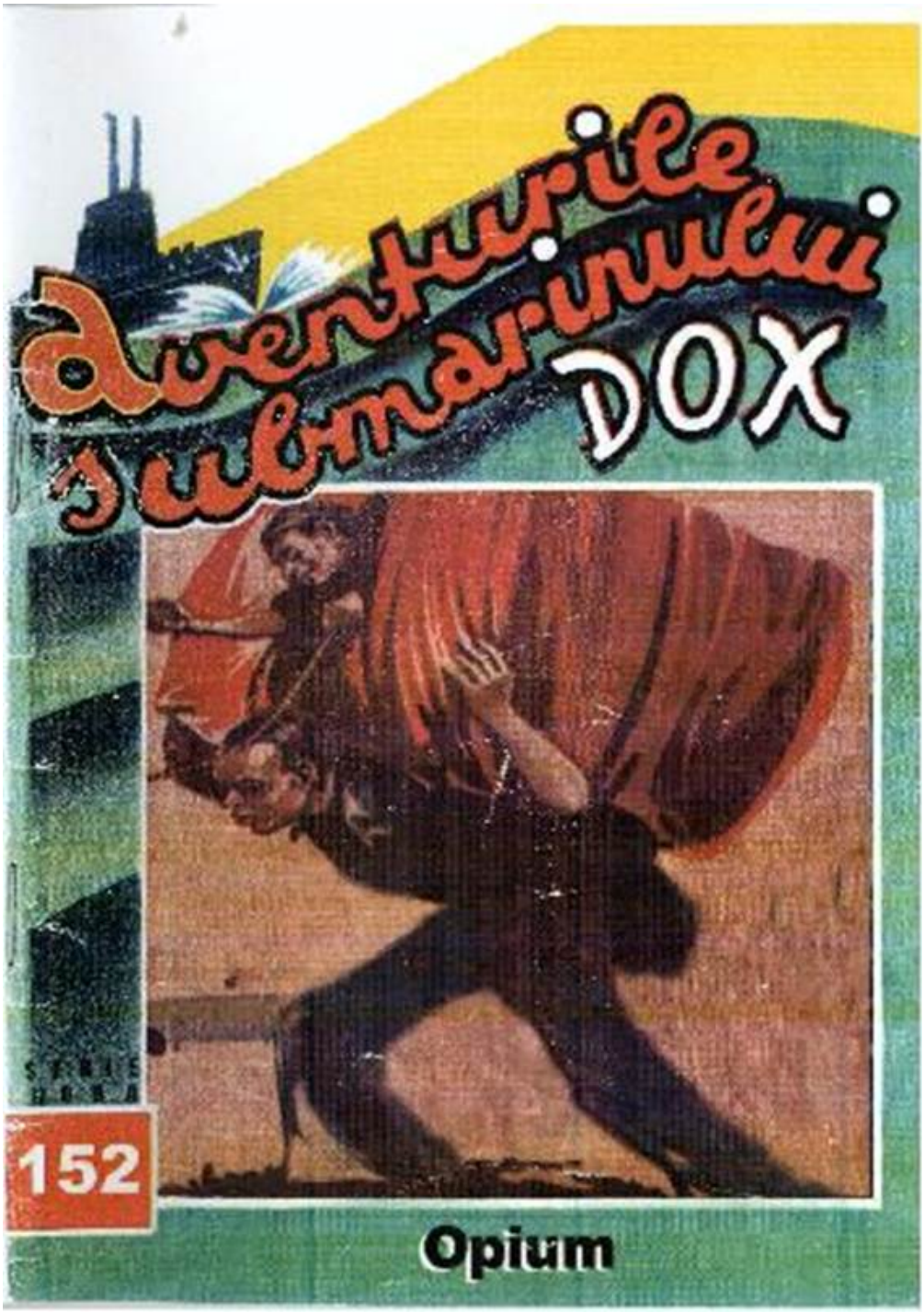
Aventurile submarinului DOX
152
Opium

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 152

OPIUM

Traducere de LIA HÂRSU

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ

periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I
ÎN VECHIUL GOA

— NE ÎNTOARSERĂM FULGERĂTOR – începu să povestească doctorul Bertram – căci în imediata noastră apropiere se prăbuşi cu zgomot asurzitor un bloc uriaş de marmoră; se prăvălise de sus de tot din zidul vechiului palat în faţa căruia stăteam.

Câteva bucăţi mici ale blocului sfărâmat ne atinseră picioarele, care din fericire erau apărate de jambierele de piele, în vreme ce altele na vâjâiră deasupra capetelor.

— Am scăpat ieftin – zisei eu, râzând, după ce norul de praf se potoli – dacă nam fi rămas numai două clipe în faţa vechiului zid de piatră, am fi ajuns pe lumea cealaltă. Noroc că Pongo şi Maha au rămas în casa guvernatorului, căci de sigur că el ar fi mers îndărătul nostru, ca de obicei şi l-ar fi nimerit blocul acela.

Marian făcea o mutră foarte serioasă şi privi cu luare aminte în sus spre zidul de unde se prăvălise blocul. Probabil că descoperise ceva care nu-i plăcea deloc. Ba mă cam speriai chiar, când îl auzii murmurând:

— Da, Robert, ai dreptate, numai două secunde să fi întârziat… Omul de colo de sus ar fi trebuit să împingă marmora în jos niţel mai devreme.

— Ce? făcui eu, înmărmurit. Un om a prăvălit blocul? L-ai văzut? Şi de ce ar fi făcut-o?

— De văzut n-am văzut pe nimeni – răspunse prietenul meu, tot privind cu atenţiune în sus – dar îţi închipui şi tu că bolovanul ăsta greu de o sută de kilograme nu putea să cadă de la sine. Trebuie să-l fi împins un om voinic.

Uluit de-a-binelea, tocmai vroiam să-l întreb pe Marian cine putea avea interes să ne omoare, când un al doilea bolovan se înclină cam deasupra noastră pentru ca apoi să se prăvălească şi el.

Sărirăm fulgerător în lături şi blocul se prăbuşi cu zgomot între noi. Instinctiv închisei ochii repede şi-mi acoperii faţa cu mâinile. Cu greu îmi putui înăbuşi un ţipăt de durere atât de tare îmi loviră mâinile bucăţi din marmora sfărâmată.

Mă mai dădui înapoi cu câţiva paşi, apoi luai mâinile de la ochi şi privii în sus spre palat – dar nu văzui pe nimeni.

Un om slab de îngeri ar fi crezut, poate, că umblau strigoi prin vechiul palat, în care nu mai locuia nimeni din anul 1759, când portughezii, din motive igienice şi-au mutat administraţia la Panjim (Noul Goa). Nu ştiam însă că îndărătul balustradei înalte de piatră, care împrejmuia

acoperişul, stătea la pândă un om, care vroise să ne prăpădească.

— Rămâi tu aici, Robert – îmi spuse Marian – şi uită-te în sus! Eu voi căuta să ajung pe acoperiş şi să pun mâna pe ticălosul acela.

Înainte ca să pot spune ceva, prietenul meu o şi zbughise în intrarea dărăpănată a palatului. Nu mă simţi deloc la largul meu văzându-mă singur pe drumul plin de gropi, acoperit cu dărâmături. Dar mai mult mă stăpânea îngrijorarea de Marian, decât teama pentru mine.

În timp ce nu pierdeam din ochi marginea balustradei înalte mă gândeam de ce-or fi fost întreprinse atentatele acelea împotriva noastră. Până atunci nu venisem în contact decât cu guvernatorul din Goa, care ne oferise imediat găzduire în casa lui. Ne cunoştea de mult, din descrierile aventurilor noastre apărute în toate ziarele Indiei.

În după-amiaza trecută sosisem în Panjim, pentru ca să ne folosim de dimineaţa aceasta în scopul de a vizita vechiul şi părăsitul Goa. Ne interesau monumentele culturale ale trecutului, deci şi oraşe vechi, chiar dacă erau în ruină. Ca acest Goa.

Dar cui să-i treacă prin gând că numai după o jumătate de ceas de la sosire, vom fi atacaţi cu blocuri de marmoră de sute de kilograme, pe strada principală a acestui oraş părăsit.

Trăsei repede revolverul, căci văzui lămurit trecând în grabă o făptură întunecată, mică, prin spărtura făcută între cele două blocuri de marmoră prăvălite.

Prea târziu, însă! Omul o zbughise repede ca un viezure.

— Atenţiune, Marian! strigai cât mă ţinea gura. A luat-o spre stânga!

Nu ştiam unde se afla prietenul meu, dar ţineam să-l previn că omul ascuns îl văzuse şi pregătea, probabil, vreo drăcie împotriva lui.

Încordat la culme ascultai să prind vreun zgomot înăuntru acestui palat pe jumătate năruit, care să-mi dea de veste că cei doi potrivnici se încăieraseră. Dar nu se auzi nimic.

Deodată tresării. În palat răsună o bubuitură de parcă s-ar fi prăbuşit toată clădirea. Nori groşi de praf începură să iasă prin deschizăturile uşilor şi ferestrelor şi rostogolit de pietre grele dovedea că o mare parte a palatului trebuie să se fi năruit.

— Mariane eşti rănit? răcnii cât putui.

Se scurseră câteva clipe, fără să capăt vreun răspuns. Repetai întrebarea, dar şi de data asta rămase zadarnică.

Atunci luai hotărârea să pătrund în palat şi tocmai ridicasem piciorul să fac primul pas, când detună o împuşcătură. Recunoscui îndată, după sunet, că era pistolul lui Marian şi un ţipăt puternic, ce venea de pe acoperiş, îmi dovedi că prietenul meu nu-şi greşise ţinta.

Fără voie ridicai şi eu arma şi în aceeaşi clipă sus, prin dreptul spărturii largi, trecu iarăşi în grabă făptura pe care o văzusem mai înainte. Acum însă fui eu mai repede, slobozii un glonţ şi iarăşi răsună un ţipăt colo sus.

Dar cu toate că fusese de două ori rănit, individul dispăru fulgerător de repede îndărătul balustradei ocrotitoare.

După câteva minute, Marian se ivi în spărtură. Cu pistolul în mână privi în jur, dădu din cap spre mine, apoi dispăru şi el spre dreapta, îndărătul balustradei.

După cinci minute, prietenul meu se ivi deodată dintr-o clădire dărăpănată şi ea pe jumătate, care se afla mai încolo, în dreapta palatului. Veni repede spre mine, privind cu atenţie şi încordare spre acoperişurile clădirilor de pe ambele laturi ale străzii. Deoarece se ţinea chiar în mijlocul străzii, pricepui îndată că se aştepta la rostogolirea altor bolovani.

— Hai să plecăm mai bine din oraşul acesta blestemat, zise el când fu lângă mine. Duşmanul nostru a dispărut, ieşi trebuie să fie grav rănit. Am urmărit dâra de sânge pe care a lăsat-o, dar aceasta încetase brusc, fără să fi fost vreo ascunzătoare prin apropiere. Individul trebuie să fi avut deci vreun ajutor. Găsind în apropiere o scară care ducea în jos în casa din care m-ai văzut ieşind, am crezut de cuviinţă să părăsesc cât mai curând locul primejdios.

— Ai dreptate – încuviinţai eu – mai bine să ne întoarcem mai târziu, aducând cu noi câţiva oameni. Guvernatorul Otario ne va pune la dispoziţie, cu siguranţă, soldaţi sau poliţişti.

— Asta fără doar şi poate – replică Marian – dar nu cred să aibă vreun rost treaba asta.

În vreme ce vorbeam, străbăturăm în grabă strada largă. Ne roteam privirile în jur, ne-ntorceam din când în când, dar nu puturăm zări nici o făptură, nici o umbră.

În cele din urmă, trecurăm de ultimele case dărăpănate ale vechiului oraş. Ne oprirăm şi ne întoarserăm, ca să mai privim odată acoperişurile caselor ce mai stăteau în picioare.

— Mariane – zisei – duşmanul nostru era un om mărunt. Cu toate acestea părea să fie foarte puternic, de vreme ce cu toate că l-am rănit amândoi, tot a mai putut fugi. L-ai văzut mai de aproape?

— Da; înainte de a provoca prăbuşirea unei părţi mari din tavanul sălii, sub care mă aflam tocmai i-am zărit o clipă capul. Atunci am sărit repede în lături şi astfel am scăpat de moarte. Probabil că e chinez, după cum mi-am putut da seama în grabă!

— Ciudat! făcui eu. Ce-o fi căutând el în oraşul ăsta vechi şi ruinat? Şi ce taine o fi păzind, că a vrut să ne ucidă? S-o fi făcut numai pentru că văzuse că noi cercetăm cu mult interes vechile clădiri sau te pomeneşti că ne cunoaşte?

— Nu-mi vine să cred asta – spuse Marian, îngândurat – suntem aici abia de ieri şi nici n-am fost primiţi oficial, ci am venit doar cu scrisoarea de recomandaţie către guvernator. Bănuiesc că palatul acela vechi în faţa căruia stăteam ascunde o taină care trage greu în cumpănă, altminteri n-ar fi încercat să ne ucidă. Mă gândesc dacă n-ar fi bine totuşi să ne înapoiem şi să cercetăm cu amănunţime vechea clădire. Fireşte că pentru a îndepărta bănuielile ne vom vedea de drum acum şi ne-ntoarcem apoi pe altă cale.

Pornirăm voiniceşte la drum şi merserăm atâta până nu mai puteam fi văzuţi din oraşul acela vechi; cotirăm pe urmă spre apus şi dădurăm de golful Murmagao. De-a lungul plajei ne-ntoarserăm înapoi.

Când ajunserăm la cele dintâi case ruinate ne târârăm în patru labe mai departe. Trebuia să ne apropiem de vechiul palat, pe la spatele lui, căci necunoscuţii noştri duşmani de sigur că pândeau în strada principală.

Ne îndreptarăm cu atenţiune spre o uliţă îngustă, care mergea paralel cu strada principală. Dădurăm de o căsuţă, care se ţinea încă bine. Marian se opri şi zise cu glas scăzut:

— Aici suntem în apropierea vechiului palat, Robert. Dacă mai înaintăm douăzeci de metri, vom fi în spatele lui, dar în acelaşi timp vom fi şi noi văzuţi. Mi se pare însă ciudat că această casă de aici e atât de bine întreţinută. Ah, vezi tu, crăpăturile astea au fost, după cât se pare, tencuite nu prea de mult timp. Robert, eu cred că am găsit o ascunzătoare secretă spre bârlogul bandiţilor – căci bandiţi or fi, fără îndoială. Hai să intrăm!

— Dar cu băgare de seamă! îl prevenii eu. Indivizii care îşi fac veacul pe aici îşi vor fi asigurat ascunzătoarea prin capcane.

Ne îndreptarăm spre intrarea casei. Marian se opri în faţa uşii şi cercetă zidul. O deosebită atenţiune, arătă pentru pragul larg, făcut dintr-o lespede de piatră.

În cele din urmă întinse piciorul drept, dar nu atinse pragul şi şopti peste umăr:

— Mai bine sărim peste lespede, Robert. Se prea poate să fie în legătură cu vreun semnal de alarmă; sau te pomeneşti că ascunde vreo capcană sub ea.

Trase după el celălalt picior şi iată-l stând la intrarea casei. Prin deschizătura uşii şi câteva găuri mari din tavan pătrundea destulă lumină în încăpere. Era mică, cu deschizături de uşi de ambele părţi.

Podeaua era din lespezi mari de piatră, foarte netede. Dar şi asta îmi dădu de bănuit şi când prietenul meu porni înainte, îl prevenii:

— Mariane, încearcă fiecare lespede înainte de pui piciorul pe ea. Nu am încredere în ele, căci par prea noii.

— Fireşte – răspunse Marian – nici mie nu mi-ar plăcea să mă pomenesc că mă afund pe negândite. Rămâi mereu aproape de mine ca să ne putem ajuta la nevoie unul pe altul.

Sării şi eu pragul lat şi rămăsei atât de aproape de Marian, că-l puteam ajunge cu braţul întins. Prietenul meu încerca întâi cu piciorul fiecare lespede, înainte de a păşi pe ea.

Fui cam dezamăgit că nici o lespede nu se afunda, dar în acelaşi timp mă cuprinse şi oarecare nelinişte Simţeam că e o primejdie ascunsă în această încăpere şi-mi părea cam ciudat că nu dădeam de ea.

Ajunserăm până-n mijlocul încăperii. Marian încercase iarăşi una din lespezi şi acum punea piciorul pe ea. Eu mă aflam pe lespedea dindărătul lui şi tocmai priveam înapoi spre intrare, părându-mi-se că aud acolo un zgomot slab. Deodată răsună o bubuitură, apoi e ele două lespezi pe care stăteam noi se afundară, ne ciocnirăm unul de altul şi neavând de ce să ne prindem alunecarăm într-o groapă destul de mare.

Căderea noastră fu de scurtă durată, ne afundarăm numai vreo trei metri, astfel că izbitura nu fu prea tare, cu toate că picarăm tot pe piatră. În clipa când ajunserăm la fund, cele două lespezi se înălţară cu repeziciune şi se închiseră deasupra noastră.

— Frumoasă afacere! rosti Marian, după câteva clipe. La asta nu m-aş fi aşteptat. Probabil că stătea vreunul la pândă şi a pus în funcţiune capcana, când ne aflam noi deasupra ei.

Râsei necăjit, apoi scosei lampa de buzunar, ca să cercetez încăperea. Şi când lumina căzu pe pământ în faţa noastră, cu greu îmi putui înăbuşi un ţipăt de spaimă.

În imediata noastră apropiere se căsca o groapă adâncă şi rotundă, căptuşită bine cu tencuială. Puţin ar fi lipsit şi am fi căzut amândoi într-însa. Aducea cu o fântână şi norocul făcuse să cădem pe marginea ei.

Îndreptând lumina înăuntru, văzui la vreo cinci metri adâncime sclipind apă. Ne-am fi înecat ca nişte şoareci în cursă dacă am fi căzut în groapa aceasta.

— Ptiu drace! scrâşnii eu. Cum ieşim acum de aici? Până sus nu e mult, poate izbutim să deschidem lespezile alea.

Marian îşi scoase de asemenea lampa de buzunar şi îndreptă lumina spre tavan.

— Cu neputinţă – zise el apoi – aici pe dinăuntru nu e nici un zăvor sau broască, aşa că nu putem înlătura lespezile grele. Şi pereţii par de asemenea să fie de nepătruns. Uite şi aici par să fie crăpăturile tencuite de curând.

— Atunci trebuie să ne pregătim să murim de foame – nu? zisei eu, ironic. Frumoasă perspectivă, n-am ce zice!

— Păi eu cred că Pongo ne va căuta cu Maha, dacă o vedea că întârziem prea mult – răspunse Marian – şi fără îndoială că o să ne găsească.

— Şi or să pice cu siguranţă şi dânşii în această capcană afurisită – mormăii eu – şi când or cădea amândoi în fântână asta, n-o să-i mai putem nici măcar salva.

Marian se apropiase de marginea fântânii şi privii gânditor înăuntru, la lumina lămpii de buzunar, apoi zise încet:

— Robert, ia vino-ncoace! Mă-nşel eu sau se vede în oglinda apei colo jos o mişcare uşoară, regulată?

Mă apropiai repede de el şi privii suprafaţa sclipitoare. Da, Marian avea dreptate, oglinda rotundă a apei se mişca la intervale regulate, ca şi cum stratul acela de apă ar răsufla.

Când încuviinţai, Marian dădu din cap mulţumit şi zise:

— Atunci duşmanii noştri necunoscuţi au făcut o mare greşeală. Eu cred că nu vom mai rămâne mult timp în închisoarea aceasta. Hai, trebuie să coborâm în fântână!

II
ÎN LUPTĂ CU GUZGANII

MĂ UITAI ÎNMĂRMURIT la prietenul meu, crezând că glumeşte. El îmi ghici gândul, căci zise:

— Nu glumesc deloc. Trebuie să coborâm în fântână dacă vrem să ieşim din această încăpere. Din mişcarea regulată a apei deduc cu siguranţă că ea se află în legătură cu marea. Depărtarea până la golful Murmagao e de vreun kilometru. E foarte cu putinţă ca prinţii de odinioară din Bidşapur, cărora le aparţinea Goa cu sute de ani în urmă, să fi făcut acest canal subpământean.

— Şi vrei să înoţi o mie de metri sub pământ? întrebai eu, batjocoritor. Cred că n-o să izbutim.

— N-ai băgat de seamă că acolo, la stânga, se află o mică deschizătură în peretele fântânii? spuse prietenul meu. Şi-apoi trebuie să mai vezi că oglinda apei se află adesea mai sus, căci până la o anumită dungă pietrele fântânii sunt umede; asta înseamnă dunga pietrele fântânii sunt umede; asta înseamnă că apa se urcă atunci când vine fluxul. Acum a început refluxul, aşa că deschizătura va deveni mai mare; deci cu siguranţă că vom putea ţine capetele deasupra apei.

— Poate să ai dreptate – zisei eu, şovăind – dar nu ştim cât e de adâncă apa şi dacă gangul n-o fi cumva închis prin gratii. Când vom fi jos, nu mai putem ieşi de acolo.

— Foarte adevărat – încuviinţă Marian – de aceea voi coborî eu întâi. Tu să-mi dai drumul în jos ţinându-mă de brâu, aşa că mă voi afunda numai puţin. Sau, mai bine: ne legăm unul de altul brâurile şi mă voi putea întoarce înapoi dacă nu găsesc tunelul pe care-l presupun şi nu e chip de trecut prin el. Dar hai să nu pierdem vremea!

Cu aceste cuvinte Marian îşi şi desprinse brâul, scoase din el armele şi celelalte mărunţişuri pe care le purtam în buzunăraşe şi le puse jos. Făcui la fel, apoi legarăm unul de altul cele două brâuri şi astfel căpătarăm o curea de vreo doi metri, pe care Marian îşi putea da drumul în jos fără teamă.

— În caz că voi găsi tunelul – îmi spuse el – va trebui să legi împreună armele noastre şi celelalte lucruri şi să mi le laşi în jos, înainte de a sări şi tu. Şi acum vezi de ţine-mă bine!

Cu multă băgare de seamă prietenul meu îşi dădu drumul de-a lungul curelelor. Eu mă întinsesem pe pântece pe ghizdurile fântânii, ţinui curelele până ce Marian atinsese capătul, apoi dădui drumul în jos, cât mă ţineau braţele.

Picioarele lui Marian ajunseseră în apă până la genunchi. Mai privi câteva clipe cu atenţiune spre deschizătura întunecoasă îndărătul căreia presupunea că se află tunelul, pe urmă dădu din cap spre mine şi se desprinse de curea.

Dispăru sub apă, ieşi iarăşi la iveală după câteva clipe şi strigă încetişor în sus:

— Galeria e adâncă de cel puţin trei metri, Robert, aşa că trebuie să înotăm până la coastă, dacă există un canal, după cum bănuiesc. Stai să văd eu îndată.

Înotă spre deschizătura neagră, care în vremea asta de mai mărise încă, dispăru în ea şi eu rămăsei într-o aşteptare încordată.

Deodată auzii un zgomot îndărătul meu, mă-ntorsei brusc şi plimbai lumina lămpii prin carcera noastră.

Mă cuprinse o scârbă amestecată cu spaima când văzui vietăţi cenuşii zbughind-o din faţa luminii.

Era o mulţime de şobolani. De unde veniseră? Examinasem doar cu multă atenţiune pereţii şi nu găsiserăm nici o crăpătură într-înşii.

Deodată pricepui! Asta era cu adevărat cruzime asiatică! Ni se lăsase alegerea între a ne arunca în fântână sau a fi mâncaţi de vii de aceste rozătoare scârboase.

Probabil că duşmanii noştri nu ne slăbeau din ochi şi ştiau că nu căzuserăm în fântână. De aceea dăduseră acum drumul guzganilor, printr-o deschizătură pe care o închiseseră repede la loc.

Şobolanii trebuie să fi fost tare flămânzi, căci după câteva clipe de şovăială se apropiară ameninţător de mine. Numai luminând repede în juru-mi îi puteam ţine niţel la distanţă.

Constatai însă că sperietoarea mea nu va folosi mult timp, căci rozătoarele păreau să fie înnebunite de foame şi văzui cu groază că se îngrămădeau pe partea pe care eram silit s-o las în întunerec, ca s-o luminez pe cealaltă.

Numărai vreo treizeci de vietăţi şi-mi spusei că nu va dura mult şi se vor năpusti, flămânde, asupra mea. Singur nu mă puteam apăra – trebuia să… fug.

Abia luai hotărârea aceasta, că începui să-mi îndes în buzunare lucruşoarele mai mărunte din brâurile noastre. Revolverele şi cuţitul lui Marian le vârâi în sân. Cuţitul meu şi lampa le păstrai în mână. Apoi mă ridicai, alungai cu piciorul şobolanii care se apropiaseră mai mult, după care mă retrăsei iarăşi pe marginea fântânii.

Nu vroiam să cad, căci la adâncimea de numai trei metri a apei s-ar fi putut să mă izbesc de fund. De aceea mă sprijinii în coate pe ghizduri şi-mi dădui drumul binişor afund. Un

guzgan mai înfometat, se vede, se apropiă repede de mine şi îşi înfipse cu sete colţii în braţul meu stâng. Înfuriat repezii cuţitul şi izbii să omor rozătoarea. Din pricina mişcării repezi îmi pierdui însă echilibrul şi alunecai. După câteva clipe mă şi aflam sub apă; mă ridicai iute iarăşi la suprafaţă şi înotai repede spre deschizătura întunecoasă în care intrase Marian. Aveam simţimântul neplăcut că guzganii vor sări după mine; se ştie că acest soi de rozătoare – era vorba de şobolanii rătăcitori – înoată foarte bine.

Lampa aprinsă o ţineam în gură – cum făcuse şi Marian înainte – iar cuţitul îl vârâsem alături de celelalte arme, în sân.

Deschizătura pe care o descoperise Marian părea să fie acoperişul boltit al unui gang. În timp de reflux complet, gangul acesta putea fi liber pe jumătate, sau chiar mai mult; acum apa scăzuse atâta că deasupra capului meu era un spaţiu de numai zece centimetri.

Înotai din răsputeri înainte. De Marian nici pomeneală; trebuia, deci, să fi înotat foarte repede. Când ajunsei însă la o cotitură a gangului, văzui înaintea mea un punctuleţ luminos, care se apropia în grabă.

Era prietenul meu, care se opri, scoase lampa din gură şi întrebă:

— De ce-ai intrat în apă, Robert? Acum nu ne mai putem întoarce. Şi prin canal nu e rost de trecut, deoarece la vreo sută de metri de aici un grilaj trainic ne închide calea. De ce n-ai rămas sus?

Scosei şi eu lampa din gură şi-i povesti cum stăteau lucrurile.

— Drace, atunci fireşte că trebuia să intri în apă! făcu prietenul meu. Hai să înotăm acum la grilaj şi cu puteri unite vom încerca a-l înlăturăm. Numai de-ar rămâne guzganii sus.

— La asta m-am gândit şi eu – spusei, înfiorându-mă. Dacă ne atacă în apă, atunci cred că suntem pierduţi.

Luarăm lămpile iarăşi între dinţi şi înaintarăm repede în jurul canalului. După câteva minute dădurăm de grilaj şi mă cam speriai văzând drugii groşi de fier, care păreau înfipţi adânc în zid.

— Mariane – spusei – piedeca asta n-o s-o putem înlătura atât de uşor; cu siguranţă că înainte de a face noi vreo treabă vine iar fluxul. Despre guzgani nici nu mai vorbesc. Probabil că singuri n-au să vină ei jos, dar o să-i împingă duşmanii noştri. Şi atunci fireşte că vor veni în canal.

— Asta îmi spuneam şi eu – zise Marian – dar nădăjduiesc că drugii de fier sunt mâncaţi la rădăcină de rugină şi slăbiţi

de apă. Acolo trebuie să încercăm să-i scoatem cu cuţitele noastre. Ai adus lucrurile?

— Fireşte – îl liniştii eu. Le am aici în sân. Cele două brâuri mi le-am petrecut repede în jurul trupului.

Marian îmi dădu o mână de ajutor să dezlegăm brâurile. Apoi ne ajutarăm unul pe altul să ni le încingem şi puserăm la loc în ele armele şi celelalte mărunţişuri.

Pe sub apă, prietenul meu dibui zidul, pe marginea stângă a grilajului. Eu mă ţinui cu mâna stângă de acesta şi din când în când îndreptai lumina lămpii îndărătul nostru în tunel, aşteptându-mă, cu spaima în suflet, să-i văd venind pe guzganii înfometaţi.

— Ah! exclamă Marian, triumfător, după câtva timp. Am bănuit eu. Aici sub apă drugii sunt foarte slăbiţi în zid. Cred că-i voi putea scoate. Încearcă şi tu dincolo, Robert!

Perspectiva aceasta îmi dădu curaj. Uitai cu totul de guzgani şi luând iar lampa între dinţi, pipăii zidul din partea mea sub apă şi găsii zăbrelele slăbite.

Cu ajutorul cuţitului începui să măresc deschizăturile, în număr de trei.

Marian, care ţinuse până acum lampa în buzunar o aprinse şi cercetă cu luare-aminte acei dintre drugii grilajului, care se afla deasupra apei.

— Trebuie să-l desprindem şi pe ăsta – zisei eu – şi atunci putem da în lături grilajul, aici, sus, atât cât să putem trece printr-însul. E drept că apa nu pare să ajungă până la locurile acelea, dar din pricina umezelii cred că tencuiala o fi şi ea şubredă. Eu am slăbit sub apă trei din locurile astea – tu de asemenea, nu?

— Da. Şi cred că va fi deajuns – îi răspunsei – ah, afurisiţii ăştia…

În câteva locuri de lângă mine se auziră plescăituri şi în acelaşi timp simţii două muşcături în spate. Veniseră şobolanii! Îngrozit mă-ntorsei şi lumina lămpii căzu pe cinci rozătoare cât pisicile, dintre care două mă atacaseră pe mine, iar trei pe Marian.

Repezii cuţitul şi izbutii să răpun pe cele două lighioane scârboase. Prietenul meu se apărase şi el bine, căci doborâse de asemenea doi şobolani. Al cincilea căzu răpus sub loviturile noastre unite.

— Slavă Domnului! exclamarăm amândoi în acelaş timp. Una din două: sau misterioşii noştri duşmani n-au mai alungat şobolani în apă, sau ceilalţi n-au înotat însă în tunel. Ptiu, drace! Neplăcuţi musafiri! Robert, tu nu slăbi din ochi tunelul îndărătul nostru, ţine lumina îndreptată mereu pe

suprafaţa apei – asta nu o să-i lase pe ceilalţi să se apropie. În vremea aceasta eu o să-ncerc să desprind repede grilajul.

În timp ce prietenul meu se puse pe lucru cu înfrigurare, eu vegheam. Lampa mi-o prinsei de nasturele cel mai de sus al cămeşii. Şi iată-i venind repede prin apa, cap la pap, umplând aproape întreaga lărgime a tunelului. Duşmanii noştri trebuie să-i fi zvârlit pe toţi dintr-odată în fântâna.

— Marian, dă-i drumul repede, vin strigai către prietenul meu.

Îmi virai cuţitul înapoi în brâu şi scosei un revolver. Şobolanii se opriră la vreo zece metri de mine şi înotau nervoşi de colo până colo.

Ca la o comandă începură deodată să se apropie. Ochişorii lor scânteiau lacomi în lumina lămpii.

— Mariane, repede, se apropie! strigai prietenului meu. Voi încerca să-i alung cu gloanţe.

Trăsei două focuri deasupra apei şi doi guzgani fură zvârliţi cât colo. Ceilalţi dispărură fulgerător.

Se afundaseră în apă şi acum se punea întrebarea dacă nu ne vor ataca pe acolo. Soiul acesta de şobolani sunt şi sub apă tot atât primejdioşi ca şi deasupra apei sau pe pământ.

Începui sa zvârl cu picioare dar nu simţii nici un şobolan apropiindu-se; probabil că, speriaţi de detunături, o rupseseră de fugă.

— Bravo! strigă Marian, care se-ntorsese repede. Acum cred că vom avea linişte câtva timp şi drugi aproape că i-am scos, aşa ca vom scoate împreună grilajul.

El se apucă iarăşi de lucrul lui, în timp ce eu nu slăbeam din ochi tunelul. Valurile stârnite de picioarele mele se potoliseră, dar curând văzui o mişcare în apă, la vreo treizeci de metri depărtare.

Ceva înota repede spre mine şi imediat ridicai iarăşi revolverul. Credeam că e un guzgan, băgai însă de seamă imediat că pentru o astfel de lighioană, mişcările erau prea repezi. Se apropiă până la vreo zece metri şi deodată simţii străbătut de un fior. Venea, un duşman mai primejdios ca treizeci de şobolani laolaltă.

Recunoscui trupul turtit şi vărgat al unui şarpe de apă, unul din acei şerpi primejdioşi, care mişună prin apele indiene. Soiul acesta atinge o lungime până lă un metru şi trei sferturi şi e cu atât mai primejdios cu cât omul nu se poate apăra destul de bine în apă. Pe când duşmanul e în elementul său.

— Un şarpe de apă! exclamai, îngrozit, când târâtoarea se năpusti spre mine.

Băgai de seamă că Marian făcu o mişcare repede, apoi slobozi un glonţ în fiorosul şarpe veninos.

De data asta glonţul dădu greş şi căzu în apă lângă reptilă.

Aceasta se afla numai la cinci metri de mine, când pistolul lui Marian detună iar. Glonţul lui nimeri şarpele în ceafă şi-l zvârli de peretele tunelului.

Câteva clipe se zvârcoli acolo cu turbare, apoi mişcările lui slăbiră şi în cele din urmă se duse la fund.

— Îţi mulţumesc, Mariane – izbutii eu să spun – a fost groaznic! Numai de n-ar mai veni alţii! Cum stai cu lucrul?

— Acum putem încerca să îndoim grilajul – răspunse el. Şi eu mă tem că duşmanii noştri vor zvârli jos alţi şerpi.

Ne unirăm puterile şi începurăm să tragem de grilaj; după o muncă încordată izbutirăm să-l îndoim şi înotarăm amândoi afară din temniţa aceea grozavă.

III
DIN NOU ÎN ORAŞUL CEL VECHI

ÎNOTARĂM DE ZOR şi nici o altă piedecă nu ni se mai ivi în cale. Aerul din tunel devenea tot mai proaspăt şi în acelaşi timp băgai de seamă că apa se mişca din ce în ce mai tare.

Marian, care îşi prinsese şi el lampa de nasturele de sus al cămăşii, stinse acum lumina; îi urmai pilda. Văzui acum sclipind în depărtare un punctuleţ luminos.

Ne încordarăm şi mai mult puterile şi curând auzirăm un freamăt slab, dar care se întărea tot mai mult, cu cât înaintam. Punctul luminos devenea în acelaşi timp mai mare, mişcările regulate ale apei se preschimbară în vălurele şi în cele din urmă, după ce trecurăm de o cotitură a tunelului, ne pomenirăm într-o peşteră stâncoasă, unde era o crăpătură care ducea sub cerul liber.

Înotarăm afară şi ajunserăm în mare. Ne îndreptarăm spre dreapta, căci trebuia să mergem spre Nord ca să ajungem în Noul-Goa. În curând furăm pe o plajă cu nisip alb.

— Aşa! făcu Marian, râzând. N-a prea fost o aventură plăcută!

— Acum să ne ducem la guvernator şi să-i povestim ce se petrece aici – propusei eu – ca să pună armata sau poliţia să cerceteze casa. Ticăloşiile astea trebuiesc răzbunate.

— Fără-ndoială – replică Marian – dar treaba asta o vom face chiar noi, căci cu soldaţi sau poliţişti n-o să ajungem la nici un rezultat.

— Care va să zică vrei să te mai întorci în oraşul acela vechi şi să te expui poate unor primejdii şi mai mari? făcui eu uimit.

— Fireşte – răspunse Marian – şi după cum te cunosc, cred că nu te vei da în lături să mă însoţeşti. Ba chiar am de gând să mai intru odată în căsuţa cu capcana aceea faimoasă, numai că de data asta vom lua măsuri de prevedere. Mi-am vârât în cap să descopăr taina şi pace!

— Perfect – zisei eu, înălţând din umeri – asta înseamnă că o să mai avem de-a face cu şobolanii şi şerpii de mare. Şi când vrei să faci a doua încercare?

— La noapte. Paznicii nu trebuie să ne vadă şi să dea de veste venirea noastră, astfel că şi primejdia va fi mai mică. Dar acum să ne aşezăm puţin aici la adăpostul stâncilor şi să ne uscăm hainele.

Ne întinserăm în nisipul cald şi razele fierbinţi ale soarelui uscară repede hainele noastre subţiri. Apoi pornirăm înainte

pe plajă şi în curând văzurăm ivindu-se casele din Noul-Goa.

Acum veneam din altă parte şi dădurăm mai întâi de nişte magazii lungi, la care ducea un canal potrivit de lat.

„Ne Lung, Expediţiuni”.

În litere enorme inscripţia asta se deosebea pe zidurile văruite cu alb. Vreun chinez harnic îşi crease aşa dar aici o însemnată întreprindere comercială, care trebuia să-i meargă bine, după cum dovedeau cele două şlepuri pe care le descărcau muncitori goi până la brâu. Hamalii aceştia, cărau în spinare baloturi mari, legate; erau chinezi, indieni şi câţiva negri.

Trebuia să mergem acum de-a lungul străzii care pornea de la mare. Datorită acestui fapt trecurăm prin faţa magaziilor şi a unei căsuţe curate, deasupra căreia atârna aceeaşi firmă. În casa aceasta erau, probabil, birourile, căci văzurăm capetele câtorva chinezi aplecate deasupra meselor. În faţa uşii stătea un galben înalt, în haine albe.

Individul ne măsură fugar cu privirea, apoi întoarse nepăsător ochii şi privi iarăşi înaintea lui, cum făcuse şi înainte de a ne fi zărit. Îl luai drept stăpânul întreprinderii şi mă uitai cu interes la chipul său inteligent.

Dacă n-ar fi avut ochii aceia oblici, poate nici nu l-aş fi ţinut drept chinez, căci n-avea nici umerii obrajilor ieşiţi în afară cum au mongolii, nici surâsul acela misterios al galbenilor.

Probabil că-l privisem prea cercetător, căci deodată îşi întoarse iarăşi ochii brusc la mine şi văzui o expresie de mirare într-înşii, ceea ce mă făcu să mă uit într-o parte.

Merserăm mai departe dar ne întorceam din când în când să vedem dacă nu ne urmăreşte cineva, dar asta era foarte greu, deoarece cu toată căldura grozavă, circulaţia era destul de mare.

În cele din urmă ajunserăm la palatul guvernatorului. În parc, Pongo ne ieşi înainte cu Maha. Credinciosul negru îşi dădu seamă îndată că ni se întâmplase ceva, căci îmbrăcămintea noastră nu prea era cum ar fi trebuit să fie.

— Oh, *Massers* trecut prin primejdie? întrebă el cu încordare.

— Da, Pongo – răspunse Marian – ne-am aflat în mare pericol şi cât p-aci să nu ne mai întoarcem. Dar la noapte avem de gând să ne mai ducem odată în oraşul vechi, unde nu s-a întâmplat povestea aceea şi de data asta vei merge şi tu cu noi.

— Pongo merge – răspunse uriaşul – când vrea *Massers* duce?

— La câteva ceasuri după ce se va întuneca – spuse Marian – nu vom pomeni nimănui despre întâmplarea noastră căci suntem aici în locuri străine şi nu putem şti ce se petrece în oraşul acela vechi şi părăsit.

— Care va să zică nici guvernatorului nu vrei să-i spui nimic? întrebai eu, mirat.

— Da, vreau să viu cu fapte precise în faţa lui, dar îl vom întreba totuşi dacă i-a ajuns la ureche ceva că în ruinele acelea se petrec lucruri ciudate.

Paola Otario, guvernatorul din Goa, ne ieşi înainte în vestibul; se uită surprins la hainele noastre şi întrebă:

— Aţi avut vreun accident, domnilor?

— O mică neplăcere – răspunse Marian, râzând – am alunecat într-o fântână părăsită, pe când cercetam ruinele oraşului vechi. A fost însă foarte interesant.

— Şi n-aţi băgat de seamă ceva deosebit? întrebă portughezul, repede. N-aţi văzut pe nimeni.

— Nu – răspunse Marian, prefăcându-se mirat – cum adică, domnule Otario, au mai plecat după noi alţi călători în oraşul ruinat? Noi n-am văzut pe nimeni.

— Nu asta am vrut să spun – zise guvernatorul, puţin încurcat – dar umblă zvonul că nu se petrec lucruri curate în oraşul vechi. Cei mai mulţi băştinaşi, de pildă, n-ar călca noaptea pe acolo să-i tai. Şi chiar au dispărut fără urmă unii îndrăzneţi care s-au dus să lămurească taina.

— N-aţi pornit cercetări după ei? întrebă Marian.

— Da, însă n-am dat de nici o urmă a lor. De trei ori armata şi poliţia au cercetat ruinele cu amănunţime.

— Păi se prea poate ca persoanele acelea să fi căzut şi ele în vreun puţ părăsit, cum ni s-a întâmplat nouă astăzi – spuse Marian. Numai că dumnealor n-au izbutit să iasă. Ceea ce m-a mirat, însă, este că unele clădiri mai sunt în bună stare.

— Asta întăreşte legenda cu stafiile – zise Otario, şovăitor. Unele clădiri care erau gata să se prăbuşească, au fost reparate nu se ştie de cine. Nouă puţin ne-a păsat de asta, căci n-avea ce să strice nimănui, dar poporul crede cu tot dinadinsul că în vechiul Goa sălăşluiesc duhurile prinţilor indieni de odinioară.

— Foarte bine – zise Marian, râzând – eu n-am auzit până acum ca duhurile să se îndeletnicească cu repararea caselor. Văd că trebuie să plecaţi, domnule Otario, dar aş mai avea o întrebare să vă pun. Ne-am înapoiat pe ţărmul mării şi în drumul nostru am dat de magaziile firmei Ne Lung. M-a mirat mult faptul că acest chinez a întemeiat aici o

întreprindere atât de mare, căci după cât ştiu, Goa nu prea e oraş comercial.

— Ne Lung e foarte întreprinzător – răspunse Otario – şi-a început afacerea în mic şi în doi ani a ajuns departe. Care e anume negoţul lui principal, n-aş putea spune; pe lângă expediţii mai face tot soiul de alte afaceri – în orice caz e unul din cei mai buni contribuabili ai oraşului nostru.

— Foarte frumos! făcu Marian. Dacă acest chinez harnic ar avea şi vapoare proprii ne-ar putea duce în câteva zile la Bombay, unde avem să predăm salutări fratelui guvernatorului din Madras.

— Ne Lung are două vapoare proprii şi opt şlepuri – răspunse Otario – cu siguranţă c-o să vă ducă pe un preţ de nimic la Bombay, când o afla cine sunteţi. Ieri vorbeam cu dânsul că aţi venit din Mysore.

Ne despărţirăm de amabilul guvernator şi ne îndreptarăm spre odăile pe care ni le punea la dispoziţie.

— De ce te-ai interesat de chinezul Ne Lung? îl întrebai pe Marian, când furăm numai noi doi. Crezi cumva că e în legătură cu indivizii misterioşi din Goa?

— La început m-am informat din simplă curiozitate – dar acum am devenit cam bănuitor. În doi ani de zile nici cel mai genial negustor nu poate face să prospereze o afacere mică, până la proporţiile aceleia a lui Ne Lung, aşa că trebuie să fie o taină la mijloc. Însuţi Otario spune să nu ştie ceva precis despre afacerile chinezului.

— Cu toate astea nu-mi pot închipui să stea în legătură cu cei din Goa – fui eu de părere. Dar o să aflăm noi la noapte ce şi cum. Îl luăm şi pe Maha?

— Da, deoarece ne poate fi de folos. Acum să ne schimbăm şi să îmbucăm ceva. Pe urmă vom dormi niţel.

*

* *

La cină, avurăm prilejul să cunoaştem pe… Ne Lung, pe care-l poftise Otario la masă. Guvernatorul o fi fost îndemnat la asta de interesul pe care-l arătase Marian pentru întreprinzătorul negustor.

Ne Lung era foarte cult şi ne spuse că studiase la universităţile europene.

Fu o seară foarte plăcută, căci Ne Lung umblase mult prin lume şi-şi ţinuse ochii deschişi. Regretai în sinea mea când ne părăsi cu puţin înainte de miezul nopţii.

Marian spuse că se simţea şi el obosit şi ne retraserăm în odăile noastre. Pongo nu luase parte la masă şi nici nu

pomenirăm de el în cursul discuţiilor; faptul acesta avea să fie de mare însemnătate mai târziu.

Mai aşteptarăm vreo jumătate de ceas, când puteam presupune că şi Otario se dusese la culcare, apoi ne dădurăm drumul prin fereastra odăii, care se afla la parter. Şi sub ocrotirea copacilor ne furişarăm spre zidul înconjurător al palatului.

Marian avea o ţintă anumită, după cum băgai de seamă curând, căci am fi putut sări zidul în oricare parte; el ne duse însă la capătul parcului şi acolo se opri înaintea unui tufiş de bambu.

— Trebuie să luăm câteva beţe dintr-astea şi lungi şi scurte. Vom avea nevoie de le ca să putem trece fără primejdie peste capcane. Îndată ce vom fi afară din oraş, vom face o scară lungă şi trainică. Cu ajutorul ei trecem peste teren primejdios.

Ideea lui era foarte bună şi repede aleserăm două beţe lungi de tot şi câteva scurte. Apoi trecurăm zidul şi ferindu-ne de strada principală, pornirăm spre miazăzi, către vechiul oraş în ruină.

Ajunserăm neobservaţi afară din oraş, întocmirăm o scară, cu ajutorul sforilor groase ce aveam totdeauna în buzunare, apoi făcurăm un ocol mare spre răsărit, căci vroiam să intrăm în oraşul vechi din altă direcţie. Când ajunserăm la cele dintâi case, băgarăm de seamă că în partea asta a oraşului erau cu totul ruinate. Trebuia să ne croim drum printre dărâmături şi Marian ne călăuzi de minune la casa unde întâmpinasem aventura aceea grozavă.

Vreo cinci minute rămaserăm locului în umbra acestei case bine întreţinute, dar nu prinserăm nici un zgomot.

Prietenul meu şopti încet de tot:

— Voi lumina în sală şi dacă nu vedem nimic ce ne-ar putea da de bănuit, aşezăm scara jos şi străbatem încăperea. Pongo şi Maha rămân afară până vom găsi drumul mai departe.

Marian lumină încăperea dar nu se vedea nimic deosebit. Pongo aşeză scara şi Marian o împinse cu băgare de seamă înăuntru. Nu ajungea chiar până la capătul celălalt, dar văzusem noi în ziua aceea că primele lespezi de piatră nu erau primejdioase. Marian păşi liniştit în sală şi împinse scara până la o uşă care se afla tocmai peste drum de intrare. Apoi luă lampa în mâna stângă, în dreapta revolverul şi începu să păşească pe treptele scării.

Aşteptai până-l văzui ajuns la uşa din partea cealaltă şi luminând înăuntru, apoi intrai şi eu în sală, păşii pe scară din

treaptă în treaptă şi curând fui lângă prietenul meu.

Încăperea în pragul căreia stătea el era goală şi n-avea decât două ferestre prevăzute cu gratii. De ambele părţi trebuiau să mai fie încăperi, în care însă nu se putea intra pe aici.

Marian clătină din cap bănuitor şi zise:

— Trebuie să cercetăm mai bine în sala pe unde am intrat, căci din încăperea asta nu ducea nici o ieşire. Sau stai! Văd tocmai că lespedea mare de piatră de la dreapta noastră străluceşte mai mult decât celelalte, ceea ce înseamnă că a fost călcată mai des; acolo va fi deci intrarea tăinuită la încăperile sub pământene ale vechiului oraş.

— Vrei să cutezi să meargă aşa până acolo? întrebai eu, când Marian ridică piciorul ca să facă un pas înainte.

— Cred că putem cuteza – zisei el – nu-s decât doi metri. Se pare că cele două lespezi de piatră, peste care trebuie să trecem, sunt bine înţepenite în pământ. Totuşi, mă voi târî cu băgare de seamă într-acolo; la caz de nevoie vei putea să-mi prinzi repede picioarele, dacă lepezi le se vor scufunda. Sst!

Stinserăm îndată lămpile şi rămaserăm în întunerec. Auzirăm un zgomot slab, fără să ştim dincotro venise.

Ne obişnuirăm încet cu semi-întunericul, căci prin ferestre pătrundea puţină lumină de lună. Marian mă ghionti încet şi acum văzui că în podeaua încăperii se făcea o deschizătură întunecoasă. Lespedea care-i bătuse la ochi lui Marian, se lăsa binişor în jos. Ne dădurăm îndată ceva mai înapoi, ca să nu batem la ochi în hainele noastre deschise. Acum observarăm un cap care se ridica încetişor din deschizătură. Pe noi nu ne putea vedea omul, căci ne dăduserăm înapoi în uşă, ne scoseserăm pălăriile şi întinseserăm capetele.

Încet şi cu băgare de seamă omul ieşea tot mai mult din deschizătură. Când fu cu jumătatea trupului deasupra pământului, se-ntoarse şi privi cu luare aminte prin toată încăperea, apoi se auzi iarăşi un zgomot, de data asta mai tare şi făptura începu să se târască mai repede.

Era un om de statură mijlocie, care merse acum spre deschizătura uşii unde ne aflam noi. Ne lipirăm cât mai mult de zid apoi, când omul fu lângă Marian, prietenul meu îl luă în primire.

Aprinsei îndată lampa de buzunar şi văzui că Marian apucase de gât pe un chinez. Individul nu putea scoate nici un sunet, atât de tare aş strângea camaradul meu – dar deodată duse repede mâna la veşmântu-i de mătase.

Cu siguranţă că vroia să tragă vreo armă şi dându-mi seamă de lucrul acesta, apucai pistolul meu de ţeavă şi izbii

cu patul în tâmpla galbenului. Omul îşi pierdu cunoştinţa şi Marian îi dădu încetişor drumul jos.

— Trebuie să-l legăm şi să-i punem căluş – zisei eu – pe urmă îl vom aşeza lângă uşa din sala de intrare.

Ne puserăm pe lucru şi curând galbenul fu legat fedeleş şi cu căluş în gură. Îl lăsarăm jos lipit de perete în sala de intrare, după care ne îndreptarăm spre deschizătura de unde ieşise. La lumina lămpilor văzurăm o scară îngustă, care ducea în încăperile subpământene ale casei.

— Am avut noroc – zise Marian – acum vom putea lămuri taina oraşului vechi.

Şi cu băgare de seamă coborî scara.

IV
PRINTRE MORŢI

AŞ VREA SĂ-I DAU DE VESTE lui Pongo, ca să ştie şi el drumul pe care apucasem, pentru cazul că ni s-ar întâmpla ceva, dar Marian şi dispăruse, aşa că-l urmai repede. În vreme ce coboram, îmi aruncai ochii la încuietoarea simplă a lespedei de piatră, ca s-o pot deschide îndată, dacă ar închide cineva trapa.

Când ajunsei la capătul scării, văzui în faţa mea un gang îngust şi rotund, care ducea spre sud-vest, aşa dar către vechiul palat, de pe acoperişul căruia fuseseră rostogolite blocurile de marmoră.

În gangul lat de vreun metru şi jumătate praful era de câteva degete, dar în mijloc era un drum lat, fără praf, dovadă că pe acolo trecuseră mai des oameni.

După vreo zece metri de drum Marian se opri deodată. În tăcerea apăsătoare care domnea aici sub pământ şi auzi un sunet care ne îndemna să fim prevăzători: era iarăşi un zgomot cea şi cum s-ar fi mişcat o uşă tăinuită.

În faţa noastră pe partea stângă a gangului, se afla o firidă adâncă, care se dovedi goală, când Marian îndreptă lumina într-acolo.

— Haide! şopti el. Trebuie să ne ascundem.

Intră repede în firidă şi eu îl urmai. Lipiţi unul de altul, rămaserăm în aşteptare. Stinseserăm lămpile îndată ce intraserăm.

Deodată se auzi iar zgomotul de mai înainte, acum foarte aproape şi după câteva clipe căzu lumina în gang.

Mariam mă ghionti încet şi eu strânsei mai tare în mână revolverul.

Paşi târşâiţi se apropiară de ascunzătoarea noastră. Nu puteam întinde capul să vad cine e, de teamă de-a nu fi descoperiţi. Încă vreo câteva clipe şi vom vedea – îmi zisei.

Dar nu pusesem la socoteală viclenia şi prevederea necunoscuţilor noştri potrivnici. Paşii se opriră deodată, apoi auzirăm o exclamaţie înăbuşită de mirare; bănuirăm că individul ne zărise şi că pluteam acum în mare primejdie, dar înainte ca să ne putem repezi, lespedea de piatră pe care stăteam se întoarse fulgerător. O frântură de secundă numai şi dintr-o smucitură furăm zvârliţi peste cap.

Alunecarăm pe o suprafaţă netedă şi înclinată, apoi căzurăm câţiva metri în gol şi un zgomot ne dovedi că se închisese capcana în care picaserăm.

Căderea ne lăsă ameţiţi pe jumătate şi abia după câteva clipe se aprinse lampa lui Marian. O aprinsei şi eu pe a mea, căci din fericire nu dăduserăm drumul lămpilor şi armelor.

Când întunerecul fu sfâşiat de lumina orbitoare, scosei un ţipăt de spaimă, căci ne aflam în… tovărăşia morţilor.

Căzuserăm într-o încăpere mare şi rotundă, lângă pereţii căreia erau îngrămădite trupuri omeneşti, unele peste altele. Mumii, de diferite mărimi, în veştminte din epoci felurite. După cum constatarăm din îmbrăcămintea lor, erau europeni, portughezi, căci aceştia cuceriseră Goa în anul 1510.

Ne aflam, aşadar, în catacombele vechiului oraş!

Cu mădularele aproape zdrobite ne ridicarăm totuşi, ar Marian mormăi:

— Asta zic şi eu c-a fost o capcană. Acum trebui să căutăm să ieşim de aici. Uşor nu va fi – ia te uită la aceşti bieţi oameni!

Şi eu mă uitam în aceiaşi clipă la trupurile uscate a trei bărbaţi în îmbrăcăminte modernă, care zăceau în diferite locuri, în faţa mormanelor de mumii. Aceste trupuri nu erau însă mumificate cu totul, aşa că nu puteau fi de mult aici. Trebuie să fi fost acei îndrăzneţi care porniseră să lămurească taina din oraşul vechi şi dispăruseră fără urmă, după cum ne povestise guvernatorul.

— Avem nevoie acum de cât mai mult sânge rece! zise Marian, văzând că mă cutremur. Nenorociţii aceştia n-au avut nici lumină, nici arme; au umblat să găsească o ieşire, până cer i-a doborât oboseala. Să căutăm în linişte, poate avem mai mult noroc.

— Mariane, colo jos e o gaură mare, pe jumătate rotundă – zisei eu, cu înfrigurare – o fi o ieşiri veche, pe care bieţii oameni n-au putut-o vedea prin întunerec.

Prietenul meu îşi îndreptă şi el lumina spre locul descoperit de mine. Cu prilejul acesta dădu de alt punct pe peretele rotund, unde se afla de asemenea o astfel de deschizătură.

— Ei! făcu el, mirat. Să fie aici două ieşiri?

Tăcu câteva clipe, apoi se-ntoarse încetişor, ţinând mereu lumina îndreptată spre îmbinarea peretelui cu podeaua. Şi spre nespusa mea uimire, mai ieşiră la iveală alte şapte găuri din acestea, înalte de vreun metro, care se căscau în zid, printre mumii.

— Aha – zise Marian – am bănuit eu! E vorba deci aici de un labirint în toată regula, dar care are numai o singură ieşire. Avem aici în zid nouă găuri aproape rotunde, dar numai una are legătură cu gangul care ne-ar duce poate sus.

Am văzut cândva o schiţă a unui astfel de labirint, de aceea ştiu.

— Dar de ce duce afară numai una din găurile acestea? întrebai eu, mirat. Ce rost au celelalte?

— Asta e tocmai ingeniozitatea la acest fel de construcţii – zise Marian. De aceea n-au găsit ieşirea bieţii oameni. Dacă nu dai din întâmplare de gangul bun, nu-l mai găseşti niciodată. Aici sunt patru ganguri săpate în semicerc. Dacă, de pildă, intri pe întunerec în prima gaură, atunci gangul duce iarăşi înapoi în semicerc şi ieşi din nou afară din a doua gaură. Dacă te ţii apoi, dibuind, de-a lungul peretelui şi dai de a treia gaură, intri înăuntru şi nădejduieşti acum să ieşi în libertate… vii în semicerc şi ieşi prin a patra gaură. Şi aşa mai departe cu toate celelalte opt găuri. Poţi merge la dreapta sau la stânga, mereu dai de gangurile în semicerc şi te pomeneşti iar în peştera cu mumiile. Aşa sunt aceste labirinturi.

— Ei drăcie! făcui eu. Dar unde e ieşirea?

— Aceasta duce pe dedesubt unuia din gangurile circulare. Deschizătura se află deci între intrarea şi ieşirea gangului semicircular. Vei da de ea numai dacă ai trecut prin gangul acesta şi apoi te întorci întâmplător îndărăt. Dar cei mai mulţi oameni îşi pierd calmul în asemenea situaţiuni şi aleargă mereu într-o direcţie; găsesc numai ganguri semicirculare şi merg pe ele până când cad de oboseală. Vezi aici la stânga trebuie să fie drumul bun. Colo sunt trei ieşiri una lângă alta şi cea din mijloc duce afară, dacă nu cumva duşmanii noştri vor fi astupat gangul. Întâmplarea a făcut să citesc odată ceva despre construcţia labirinturilor, altminteri m-aş afla şi eu în încurcătură. Norocul nostru este că avem lămpile de buzunar. Ia să vedem acum dacă avem într-adevăr noroc.

— Mariane, aş vrea să străbat un astfel de gang semicircular, deoarece mă interesează foarte mult – zisei eu. Îl voi lua pe acela sub care duce ieşirea, după părerea ta. Va trebui, deci, să ies prin a doua gaură la dreapta, pentru că gaura din mijloc ar fi să fie ieşirea adevărată.

— Chiar aşa – încuviinţă Marian – vei trece pe deasupra gangului care duce în afară. Dar grăbeşte-te, căci mă îngrijorează Pongo şi Maha. Indivizii ăia care îşi fac mendrele pe aici ştiu acum că au venit iarăşi curioşi şi de sigur că vor bănui că tot noi suntem.

— Ai dreptate – zisei – asta înseamnă că Pongo se află în mare primejdie şi mai bine renunţ la planul meu. Poate ne mai întoarcem odată şi voi încerca atunci.

— E mai bine aşa – spuse Marian – eu o iau înainte. Rămâi tu ceva mai în urmă, ca să-mi poţi veni în ajutor dacar fi să mi se întâmple ceva.

Prietenul meu dispăru prin deschizătura îngustă. Aşteptai câteva clipe, apoi îl urmai. Gangul era într-adevăr înclinat, după cum spusese Marian. Mergea aşa dar dedesubtul gangului semicircular ce servea să-i rătăcească pe nenorociţii care nimereau în acest labirint.

După vreo douăzeci de metri dădui de Marian, care se oprise şi-mi şopti:

— Robert, gangul s-a prăbuşit aici. Tocmai încerc dacă nu pot înlătura dărâmăturile.

Băgai de seamă că făcea sforţări disperate să înlăture piedeca. Mă trecu un fior la gândul că s-ar putea să nu izbutim a ieşi din catacombele acelea.

Deodată îl auzii pe prietenul meu spunând:

— Robert, trebuie să ne întoarcem. În gangul acesta a căzut un bolovan atât de mare că nu poate fi înlăturat. Nici cu răngi de fier nu l-am putea clinti, atât de tare s-a înfundat. Trebuie să încercăm să găsim trapa pe unde am căzut înăuntru.

Descurajat pornii înapoi şi când ajunserăm iarăşi în peştera cu mumiile, prietenul meu mă privi grav şi zise:

— Acum ne aflăm într-adevăr într-o situaţie cât se poate de rea. Nici Pongo nu cred să ne poată ajuta, căci capcana e făcută cu multă dibăcie. Din pricina învârtirii lespezii, nici nu ştiu din care direcţie am alunecat.

— Acelaşi lucru se întâmplă şi cu mine – zisei eu – m-am gândit în zadar la asta.

Marian îndreptă lumina spre tavan, privindu-l cu luare aminte. Făcui la fel, dar ne cuprinse un simţimânt de deznădejde văzând că pietrele din care era alcătuită bolta erau atât de strânse una de alta, încât locurile unde se împreunau nu erau mai groase decât o linie lăsată de creion. Cum să găsim capacul pe unde căzusem?

— Ce ne facem, Mariane? mă adresai prietenului meu. Am căzut aici, astfel că deschizătura trebuie să fie cam deasupra acestui loc.

— Uiţi însă că ultima bucată de drum am alunecat pe o suprafaţă înclinată – zise prietenul meu – numai că nu ştiu din care direcţie am venit. Aşa dar capacul nu poate să fie direct deasupra acestui punct, ci mai la o parte. Chiar dacă-l găsim, tot nu-l vom putea ridica, asta e precis. A, stai că mi-a venit o idee! Gangul care duce afară e închis de bolovan, cam la douăzeci şi cinci de metri depărtare. Până la locul

acela coboară mereu. Presupun că prăbuşirea s-a produs acolo unde gangul semicircular duce deasupra lui. Aşa dar să încercăm dacă prin gangul acesta semicircular ajungem la locul acela.

— Minunat, Mariane! exclamai, cuprins de o nouă speranţă. E foarte cu putinţă să fie aşa.

Prietenul meu dispăru repede în gaura de intrare de la stânga a gangului semi rotund. Vrui să-l urmez, dar îmi spusei apoi că şi din cealaltă parte trebuia să dau de locul unde, după părerea lui Marian, se prăbuşise gangul. Şi poate ajungeam mai repede la ţintă dacă îndepărtam dărâmăturile din două părţi.

Strigai lui Marian în gang, ideea mea şi auzii răspunsul lui de încuviinţare. O luai apoi la dreapta, la cealaltă intrare a gangului şi intrai în gaura strâmtă.

Deodată mă lovii de o piedecă un morman de dărâmături, care închidea gangul cu totul. Acum trebuia, în primul rând, să stabilesc tăria lui şi lovii cu patul pistolului într-o piatră mare.

Răspunsul veni îndată din partea lui Marian şi ne puturăm da seama că mormanul acesta de dărâmături avea o grosime de vreun metru. Asta nu era cine ştie ce şi imediat începui să dau la o parte pietrele.

Treaba merse mai lesne decât îmi închipuisem. După ce cercetasem pietrişul pe o adâncime de vreo zece centimetri şi-l dădusem îndărătul meu, simţii deodată un curent de aer rece, care părea să vie din pământ. În cele din urmă văzui la dreapta o deschizătură neagră în podeaua gangului, lângă zidul dinafară. Înţelesei că eram salvaţi.

Acolo ducea mai departe gangul de dedesubt, pe care Marian îl găsise închis.

Lucrarăm cu încordare şi în curând putui sta de vorbă cu prietenul meu, care spuse şi el că vom ajunge în gangul care răspundea afară.

După încă vreo jumătate de ceas de muncă înlăturaserăm tot pietrişul şi lărgisem destul de mult deschizătura care ducea în gangul de jos, ca să putem trece prin ea.

Marian merse înainte, aerul devenea tot mi proaspăt, apoi gangul făcu o cotitură şi când trecui de ea văzui în faţa mea o lumină slabă.

Peste câteva minute eram afară şi respiram aerul rece al nopţii. Ne aflam la marginea vechiului oraş, atât de mult se întindea gangul acestui labirint grozav.

— Asta zic şi eu c-a fost aventură! spuse prietenul meu. Acum ne putem da seamă cât de primejdioşi trebuie să fie

oamenii aceştia, din oraşul ruinat. În acelaşi timp, însă, se poate presupune că aici se ascunde ceva care merită osteneala să te ocupi mai de aproape. Hai acum să vedem ce-i cu Pongo!

Tocmai vroiam să pornim, când se auziră foşnete îndărătul nostru. Ne întoarserăm repede, cu revolverele ridicate, dar le lăsarăm imediat în jos, văzând pe Pongo şi Maha.

V
PONGO LĂMUREŞTE TAINA

— PONGO, DE UNDE VII? întrebă Marian, surprins.

— Pongo vine din oraş – răspunse uriaşul încetişor, arătând cu mâna spre Noul Goa. Pongo văzut că *Massers* pus chinez legat în sală. Apoi *Massers* plecat, Pongo aşteptat. Deodată alt chinez vine pe uşă în care dispărut *Massers,* el vede om legat şi liberează la el. Pongo acum ştie că *Massers* căzut în capcană. Chinezi râde, unul întreabă dacă *Massers* în siguranţă. Celălalt spune că *Massers* nu poate ieşi afară şi moare de foame. Amândoi chinezii părăseşte apoi casa, merge spre oraş. Pongo ştie că acum Massers nu în primejdie, altfel chinezii n-ar fi spus că moare de foame. Pongo urmăreşte chinezi, amândoi merge în casă mare. Ne Lung stat afară.

— Ah, minunat! exclamă prietenul meu. Care va să zică bănuiala mea a fost întemeiată. Aşa dar Ne Lung, e îndărătul acestei taine. Era şi de aşteptat, căci numai el poate avea atâţia bani pentru a pune să se construiască astfel de instalaţii. Acum trebuie să aflăm ce anume afaceri învârteşte dumnealui în ruinele acestea. Pentru asta va fi nevoie să mai intrăm odată în casă, deşi am căzut de două ori în cursă.

— Pongo are plan – zise uriaşul. Pongo văzut că din case dus pe vapor baloturi mari. Pongo propus merge mâine acolo şi întreabă dacă poate ajuta şi el. Atunci Pongo vede ce este în baloturi.

— Asta e o idee foarte bună, zise Marian – dar se pune întrebarea dacă mâine vor fi încărcate acelaşi fel de baloturi ca în noaptea asta.

— Atunci Pongo merge acum – spuse credinciosul camarad.

— Asta va bate la ochi şi e şi prea primejdios – zise Marian – cel mai nimerit lucru e să mergem cu toţii la magaziile lui Ne Lung şi să spionăm ce s-o putea.

Mi se păru că aud un zgomot slab îndărătul nostru şi Pongo întoarse şi el repede capul în lături, dar nu se vedea nimic şi dacă ar fi fost un om pe aproape Maha l-ar fi adulmecat.

— Hai să mergem! hotărî prietenul meu.

Pongo ne duse pe alt drum şi după scurt timp văzurăm înaintea noastră magaziile lui Ne Lung. Erau luminate, căci pe cheiul de descărcare ardeau lămpi mari atârnate de stâlpi înalţi. Oameni mulţi forfoteau pe acolo.

— E mai bine să rămâi în urmă şi să te ascunzi, Pongo – zise Marian – dacă eşti văzut în tovărăşia noastră, n-o să te mai poţi duce mâine să ceri de lucru.

— Pongo ascunde bine – răspunse uriaşul – dar rămâne aproape şi ocroteşte pe *Massers.*

Ţinând şoseaua largă ne apropiarăm de magazii. Văzurăm şi noi cum baloturile grele pe care le scoteau câte doi oameni şi le încărcau pe un şlep.

De mirare era că pentru treaba asta fusese aleasă ora trei dimineaţa. Mă gândeam câtă marfă de contrabandă putea ieşi din ţară pe o astfel de cale – dar văzui cu uimire un vameş care stătea cu o listă în mână lângă… Ne Lung şi îşi făcea însemnări, după ce cercetase cu atenţiune fiecare balot care era transportat pe şlep.

— Să fie oare înţeles cu Ne Lung? întrebai eu.

— Nu cred – răspunse Marian – chinezul o fi ticluit el lucrurile în aşa fel încât încărcătura să fie în regulă. Ah, ne-a văzut – sunt curios să văd ce mutră o să facă.

Ne apropiarăm într-atâta încât Ne Lung să ne poată deosebi făpturile. Schimbă câteva cuvinte cu vameşul, apoi veni agale spre noi.

Probabil că ne lua drept nişte turişti, care făcuseră o plimbare mai lungă în aerul răcoros la nopţii – dar în orice caz vroia să vadă cine suntem.

Marian o luă ceva mai repede la picior şi bănuii îndată gândul său: trebuia să ne întâlnim cu Ne Lung dacă se putea sub una din lămpi, ca să-i putem vedea mutra.

Manevra asta ne reuşi; ne întâlnirăm cu chinezul când lumina căzu de-a dreptul pe chipul lui, în timp ce feţele noastre erau umbrite de pălării.

— Ce doriţi, domnilor? întrebă galbenul.

Marian îşi scoase pălăria şi zise, râzând:

— Bună dimineaţa.

O expresie de spaimă se ivi pe chipul chinezului, dar se stăpâni repede şi vrând să pară bucuros, răspunse:

— Ah, domnii Farrow şi Bertram! Ce vă aduce la mine atât de devreme?

— Am făcut o plimbare lungă, căci ne îmbia noaptea asta frumoasă – răspunse Marian – tocmai venim din oraşul vechi care este foarte interesant. Înapoindu-ne, am văzut cu mirare că aici se mai lucrează şi atunci v-am recunoscut pe dv. Trebuie să aveţi mult de lucru dacă nu v-ajunge ziua.

— Se-ntâmplă uneori – răspunse chinezul fără să se tulbure – agentul meu din Bombay a comandat să i se trimită cât mai repede un vapor cu bumbac.

— Ah, bumbac e în aceste baloturi! făcu Marian. Nu-mi păreau deloc atât de grele.

— Fiecare balot cântăreşte vreo sută cincizeci de kilograme – răspunse chinezul, dar oricât îi era glasul de liniştit, o sclipire de furie luci în ochii săi.

— Atunci să nu vă mai reţinem – spuse Marian – suntem şi noi obosiţi de atâta alergătură şi de tot ce-am văzut. La revedere.

— La revedere, domnilor.

Ne Lung se-ntoarse încet spre vameş, în vreme ce noi pornirăm spre palatul guvernatorului.

— Aş vrea să ştiu ce-o fi în baloturile alea de bumbac – zise Marian deodată. Aş pune rămăşag că se ascund în bumbac alte mărfuri, pentru care se plăteşte vamă mare. Mult aş da să pot cerceta un astfel de balot. Când îi vom împărtăşi lui Otario bănuielile noastre împotriva lui Ne Lung, cred că nu va şovăi să lămurească lucrul.

Adânciţi în vorbă cum eram, nu dăduserăm atenţie în jurul nostru. Apoi, nu ne gândeam la vreo primejdie aici, în oraşul nou.

Dar ne pomenirăm deodată împresuraţi le patru vlăjgani Negri, care se repeziră la noi cu bastoane ridicate.

Atacul fu atât de repede că nu mai avuseserăm timp să tragem pistoalele. Mă putui feri de o lovitură, sării apoi la Negrul care se poticnise din pricină că izbise în gol şi-i repezi pumnul drept sub bărbie.

Fui însă înhăţat din coastă şi nişte braţe vânjoase mă strânseră ca într-un cleşte. Mă socotii pierdut, aşteptându-mă la o lovitură în cap – când strânsoarea slăbi deodată şi agresorul meu căzu grămadă, gemând.

În acelaşi timp se prăbuşiră şi alte două trupuri alături de el şi când privii în jurul meu, îl văzui pe Pongo culcând la pământ pe al patrulea negru, cu un pumn.

Pe al doilea agresor al meu îl doborâse Maha, care stătea acum deasupra lui, ameninţându-l cu colţii săi.

— Ia te uită – zise Marian – pe aceşti patru domni cred că i-am văzut ieri la prânz la Ne Lung. Asta a fost o greşeală din partea chinezului, deşi o să nege că i-a asmuţit pe negri împotriva noastră. A, uite că vine o patrulă poliţienească.

Marian se îndreptă spre cei doi poliţişti care veneau în grabă şi le povesti atacul negrilor asupra noastră. Unul din oameni dădu un ţignal chemând ajutor şi negrii fură luaţi imediat în primire. Poliţiştii ne făgăduiră că o să-l pună la adăpost sigur.

Pornirăm mai departe şi ajunserăm cu bine la palatul guvernatorului, încălecarăm zidul şi intrarăm neobservaţi în odăile noastre, unde ne culcarăm.

*

* *

Mi se păru că abia mă culcasem, când trebuiră, să ne şi sculăm. Ne îmbrăcarăm reped şi ieşirăm pe verandă, unde Otario ne şi aştepta la cafea.

Marian istorisi ce ni se întâmplase şi avea haz nici vru să creadă, dar în cele din urmă fu nevoit să re cunoască el singur că e înşelase foarte mult în privinţa lui Ne Lung.

Marian îl ruga să poarte de grijă ca să fim păziţi – fără să se bage de seamă – de poliţişti dibaci. Trebuia să aflăm întâi taina chinezului, înainte de a-l da de gol. Şi până atunci erau în primejdie.

Ne luarăm rămas bun de la Otario şi străbătură repede oraşul. Apropiindu-ne de antrepozitele lui Ne Lung, făcurăm un ocol mare, ieşirăm din oraş şi ţinându-ne departe de ultimele case merserăm până la plajă.

Apoi, căutând mereu acoperire bună, merserăm încetişor, înapoi şi ne apropiarăm de magaziile lungi, unde activitatea mai era în toi.

Înfundându-ne în nişte tufe dese găsirăm destulă acoperire ca să ne puteam apropia într-atâta de case, încât să putem vedea cu ochiul liber tot ce se petrece. Tocmai părea să fie o pauză, căci nu vedeam pe nimeni pe chei. Şlepul care fusese încărcat în cursul nopţii plecase şi nici vameşul nu mai era acolo.

— Acum Ne Lung ar avea cel mai bun prilej să încarce marfă de contrabandă pe al doilea şlep – şoptii lui Marian – poate că o s-o şi facă.

— Ar trebui să fie marfă la care se câştigă mult, altminteri n-ar putea întreţine o astfel de organizaţie. Unde o fi Pongo? Mă îngrijorează faptul că nu se arată. Ah, uite-l! strigă Marian în aceeaşi clipă.

Pongo al nostru ieşise dintr-una din magazii. În spate purta unul din baloturile mari, care după spusa lui Ne Lung cântărea vreo sută cincizeci de kilograme.

Numai Pongo al nostru putea duce atât de lesne pe umerii săi puternici o greutate ca asta. Oricare altul s-ar fi prăbuşit la pământul.

La-nceputul mersese de-a dreptul spre şlep, apoi însă făcuse un ocol spre stânga şi acum dispărea cu povara sa îndărătul tufelor ce mărgineau canalul. Noi ne aflam în

apropierea acestor tufe şi pornirăm acum încetişor înainte, ca să ne întâlnim cu Pongo.

— Ia te uită! exclamă deodată Marian, ghiontindu-mă.

Şi eu băgasem de seamă în aceeaşi clipă că balotul purtat de Pongo trebuia să conţină ceva foarte ciudat.

Pe deasupra capului uriaşului nostru camarad pânza balotului se destrămă deodată. Un cuţit ascuţit tăiase, probabil pe dinăuntru pânza. Pongo părea să nu observe nimic, căci păşea liniştit mai departe, dar văzui că mergea pe marginea canalului.

Din balot ieşi la iveală deodată capul unui mic chinez, care-l privi câteva clipe pe Pongo, apoi îşi scoase braţele, în care avea un laţ. Întinse binişor laţul, ca să-l pună în jurul gâtului lui Pongo.

— Mariane, trebuie să-l împuşcăm! exclamai agitat şi ridicai îndată pistolul, căci în clipa următoare laţul se va strânge în jurul gâtului camaradului nostru.

Dar uitasem că Pongo era prevederea întruchipată. În clipa când vrui să trag, Pongo se aplecă fulgerător înainte şi zvârli balotul în nisipul moale.

Ieşirăm repede din ascunzătoare şi alergarăm spre el. Nu trebuia să ne mai tăinuim prezenţa, deoarece atacul acesta împotriva lui Pongo era un motiv puternic pentru a da loc la o cercetare.

Credeam că puiul de chinez e mort, căci toată greutatea balotului apăsa acum asupra lui.

Pongo ne zâmbi mulţumit când ne apropiarăm de el şi zise:

— Pongo observat chinez mic, mers de la balot la balot, vârât înăuntru lucruri mici. Când el văzut Pongo, strecurat repede în balotul acesta. Pongo crezut că el va sta acolo la pândă, de aceea dus pe el. Balot uşor de tot.

— Bănuiai că te ameninţă, Pongo? întrebai eu.

— Pongo văzut pe el bine în oglinda apei – fu răspunsul.

Camaradul nostru dădu acum balotul peste cap. Chinezul dispăruse, dar Pongo vârî repede mâna înăuntru balotului şi imediat se auziră gemete de acolo.

Apoi negru nostru îl trase afară pe vicleanul chinez şi începu să-l scuture atât de tare încât mă temeam să nu-i văd capul zburând cât colo. Dar tratamentul acesta se dovedi la locul lui, căci Pongo încetă, băiatul începu să se tânguie şi zise:

— Voi mărturisi totul.

Imediat Marian dădu semnalul convenit cu Otario şi din toate părţile se iviră poliţişti în uniformă şi în civil. Jumătate

din numărul lor împresurară clădirea lui Ne Lung, ceilalţi veniră spre noi, în frunte cu însuşi guvernatorul.

— Aici avem un martor – zise Marian, arătând spre micul chinez, care tremura – vrea să ne spună totul. Mai întâi însă trebuie să-l arestăm pe Ne Lung.

Când ne apropiarăm de biroul acestuia chinezul tocmai ieşea. Mai eram la douăzeci de metri şi văzurăm lămurit cum se speriase, apoi scoase un fluierat şi din toate magaziile dădură buzna hamalii, care se năpustiră imediat asupra noastră.

Pongo mi-l zvârli mie pe micul chinez, apoi se repezi înaintea agresorilor. Era o adevărată plăcere să-l vezi pe uriaşul negru cum îi prindea pe vlăjganii aceia şi-i zvârlea cât colo de parcă ar fi fost nişte baloturi uşoare.

Poliţiştii veniră acum în pas alergător din toate părţile şi cu bastoanele lor doborâră pe hamali unul după altul.

Marian se făcuse nevăzut.

Nu dură mult şi lupta se sfârşise. Acei dintre hamali care nu fuseseră doborâţi, fură acum legaţi de poliţişti şi transportaţi de acolo. Numai pe Ne Lung nu-l vedeam şi tocmai vroiam să pătrund în clădirea în care erau birourile şi să văd ce-i cu camaradul meu, când chinezul se ivi în prag, abia ţinându-se pe picioare.

Cât p-aci să nu-l mai recunosc, atât de cotonogit era. Îndărătul lui venea Marian, care-l împingea în ghionturi din spate.

— S-a împotrivit al dracului – spuse prietenul meu, râzând – dar în cele din urmă tot l-am biruit.

Hainele lui Marian erau rupte şi câteva vânătăi pe faţă dovedeau că avusese de furcă nu glumă, cu chinezul.

Doi poliţişti se repeziră îndată la Ne Lung şi-l legară, apoi fu luat de acolo, împreună cu ceilalţi arestaţi.

În cabinetul şefului poliţiei din Goa, micul chinez făcu mărturisiri care lămuriră taina.

Ne Lung făcea contrabandă cu opiu din India Engleză, pe scară întinsă şi economisea taxele vamale mari pe care le puneau englezii pe această otravă. Clienţii lui găseau opiul în baloturile de bumbac, pe care le luau în primire în largul mării. Câştigul era mare de tot şi Ne Lung putea cheltui cu măsurile de siguranţă în jurul depozitului de otravă, pe care din prevedere îl instalase în ruinele din vechiul oraş. Poate că şi-ar fi continuat multă vreme negoţul, dacă paznicii săi nu s-ar fi pripit, prăvălind peste noi blocurile de marmoră, de teamă să nu zgândărim secretul.

Micul chinez conduse o patrulă de poliţişti la magazia subterană, unde fură arestaţi încă şase paznici.

N-am mai putut aştepta procesul împotriva lui Ne Lung şi a oamenilor săi, căci după câteva zile plecarăm mai departe. La Bombay ne aştepta Sir Jones Hastings, fratele guvernatorului din Madras.

Această vizită de politeţe ne mai aduse o aventură, pe care ţi-o voi povesti cu alt prilej, dragă George.

Sfârşitul volumului: **OPIU.**

În numărul următor:

LA BOMBAY.

In Numărul următor:

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihai Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430138, www.marist.ro